

Bjørn C. Heisholt
Garborgsgt. 19.
Tlf. (035) 27643.

3700 Skien, den 7.12.-71.

hindring

104348

Gode venn!

Mange takk for ditt brev av 23.11.d.s. Det var hyggelig å høre fra deg igjen. Det var jo ikke så rent lite du hadde å berette om, så du har vel da hatt litt å stå i. Allernæst takke jeg for gode råd. Det er en vare det ikke går an å få for meget av. Jeg håper bare at jeg kan være istand til å nåttiggjøre meg den.

Au har det hendt en del siden jeg skrev sist, så jeg får vel skrive om det først. Den 3. november fikk jeg et nytt hjerteanfall. Det resulterte i at jeg måtte til riks-3 sjukehuset igjen. Au var det heldigvis et noe lettere tilfelle denne gang, så jeg håper at arbeidskraften skal komme igjen om ikke så lenge. Det tar litt på med en slik sjau. Det var også så helt uventet. To uker før dette hendte var jeg til en grundig undersøkelse, og det ble da fastslått at min helse-tilstand var ganske tilfredsstillende. I går var jeg igjen hos min lege. Det resulterte i at vi ble enige om at jeg skal ta en kur med B-vitaminer. Den består av i alt 12 serier. I fjor vinter da jeg hadde en nokså langvarig slaphetsperiode fikk jeg en kur av samme slag. Den hadde da en riktig god virkning, så håper vi da på det samme nu. Men som du vel kan tenke deg så er det da ikke så meget jeg kan gjøre nu om dagen.

I den tiden jeg har vært syk har det strømmet inn en del brev, så jeg får forsøke å ta det i tur og orden. En del opplysninger har jeg fått. Men det virker som om de fleste jeg har hørt fra har vanskelig for å skrive noe. De husker nok mange episoder, men det er kanskje vanskelig for dem å binne det sammen. Etter alle disse år har det vel også forkommet en del erindringsforskyvning. Dette fenomen er ikke ukjent og det er lite en kan gjøre ved det. Derfor var det av interesse å få inn så meget stoff som mulig. På den måte kan en da foreta en form for kontroll, og på det viset komme sanheten så nær som mulig. Under alle omstendigheter så en nok foreta en avveining. Så er det vanskelig å vite om en er den rette til et slikt arbeide. Det er jo noe tiden først kan gi svar på. Det er i alle fall min hensikt å føre dette så langt jeg orker og har krefter til.

Jeg nevnte i mitt forrige brev at jeg hadde fått en noe artig reaksjon fra en kar. Nå viser det seg (jeg skrev til ham straks) at hans mistenksomhet hadde en ganske annen årsak. Jeg fikk først en telefonhenvendelse fra vedkommende, og siden har han skrevet en del brev alt dette har vært til stor hjelp. Av den grunn finner jeg det ikke riktig at jeg nå nevner noe navn. Jeg kan også fortelle at jeg skrev til to tidligere SS offiserer i Danmark. Fra den ene fikk jeg ganske tidlig svar. Han hadde lite å berette. Hans rolle ved korpsen hadde vært av det gjestende slaget. Etter 3 dager ble han siset, så det han kunne bidra med mente han var av mindre betydning. Den andre derimot var med svært lenge. Hans navn er Ole Petersen. Han sier han er i besiddelse av korpsens originale stabskarter og han er villig til å sende dem hit. Etter det jeg forstår omhandler disse karter tiden fra jan/feb.-45 og frem til slutten. Dessuten kjenner han godt den innsats som ble gjort av regiment 48 "General Se/fardt" og av "Kampfgruppe Scheibe". Han nevner bl.a. to norske Ustuf. Den ene het Sund. Den annen kjenner han ikke navnet på, men mener å huske at han ble siset ved et pistolskudd gjennom høyre hånd. Dette skjedde ved Hornskrup, og Petersen mener at han kom hjem til Norge etter denne skaden. Kjenner du noe til dette?

Det er det en kar som jeg vet sitter inne med en god del opplysninger. Det er Kåre Brynstad. Han var Ustuf i Flaken. Vi var sammen i Flak. Apt. 5. i divisjon "Viking" 41-42. Hans tlf. nr. er: Arbeidsted 56-24-68. Hje. nr. 55-19-20. Var det mulig du kunne sette deg i forbindelse med ham? Hans telefonnummer har jeg fått opagitt av Ole Brunæs, og jeg tror også at Brunæs har informert ham om at noe er i gjære.

Jeg skal ringe til ham og da kan jeg jo si at han kan vente en henvendelse fra deg. Det er nemlig noe jeg har tenkt en del på. Som jeg har nevnt før, så ser det ut til at det er vanskelig å få noe "skriftlig" ut av karene. Tror du det er mulig å få samlet en del av dem som sogner til hovedstaden, få igang en samtale som så kunne tas opp på lydbånd. Det er sikkert en av karene som sitter inne med utstyr som gjør dette mulig. Jeg går ut fra at du har listen med navn og adresser. Den eneste jeg har hørt fra der inne er Ole Darbu. Han bor på Utsikten 14, men skal ifølge eget utsagn være noe vanskelig å få tak i, da han er meget opptatt. Etter det jeg husker i farten, var han i sitt brev inne på tanken om at han nok ville kunne huske mer, om han hadde noen å snakke med. Det kan vel kanskje virke som om jeg trekker nok så store vekslar både på deg og andre. Men min situasjon gjør at det er slik jeg må arbeide. Hadde det vært mulig for meg skulle jeg så gjerne tatt med meg håndopptakoren, og oppsøkt alle i tur og orden. Men jeg har hverken krefter eller penger til det. Så derfor er det at jeg håper på litt hjelp. Jeg er som sagt tidligere svært takknemlig for det du alt har gjort. Det skal også være en fortsettelse å treffe Hans S. igjen. Samt andre du mener det kan være av verdi å snakke med. Men det får komme på et senere tidspunkt. Altså når vi har mer å fare med. Når det gjelder Ticke så har jeg skrevet til ham og også fått et meget inntekommende svar. Vi har begge vært i samme avdeling eller divisjon. Først i 41/42 i "Siking" og senere da i Divisjon "Nordland". Han er svært interessert i at hans bok skulle kunne komme ut her i Norge. Han sier at han ser bort fra fortjeneste i den anledning. Så tidlig gjør han oppmerksom på at forlaget "Munin" eies av våre folk, og at han er overbevist om at de vil stille seg meget positivt til dette. Han har allerede oversendt forlaget kopi av det brev han sendte meg. Som du ser er det bare luttet velvilje. Han sier i brevet at det vel er vanskelig om det låb seg gjøre å trekke boken i Tyskland, så han mener det er best om vi kunne ordne det her. En annen ting jeg har tenkt på er vel om det ikke kunne la seg gjøre å låne noe billedmatriell fra "Munin", og det blir slik at vi finner det kan la seg realisere. Men alt dette er ting en kanskje tilbake til. Når du nevner at det vel kan tenkes at vi støter på vanskeligheter, så er vel det nok så sikkert. Det finnes jo enda en del mennesker som virker som om de helt er besatt av havntanker. Men på den annen side er det vel et slikt at det blir stadig færre av dem. Komme hva komme vil, vi skal nok vite å hanse med problemene etterhvert som de dukker opp.

Som en kuriositet kan jeg nevne at jeg fikk et brev mens jeg lå på sykehuset. Det var fra Tr, dekassen. I napiene mine var de kommet over et sted hvor det sto at jeg under krigen var blitt truffet i kjeven, at denne var knust, og at jeg hadde vanskeligheter med den. Da de ikke kunne finne at jeg hadde søkt om noen form for krigspensjnering, oversendte de meg herved søknadskjemaer o.s.v. Ganske pussig. Jeg var fullt klar over at jeg nok ikke ville få noe, så jeg tok meg en tur inn og snakket med vedkommende avdelingssjef. Da jeg hadde fortalt ham hvor landet lå, så sa han at man måtte ha vært i kamp mot tyskerne for å kunne nytte godt av denne form for pensjnering. Han skulle forsyne mine papirer med de nødvendige påtegninger. Så det blir vel lenge til jeg hører noe fra dem. Han kunne ikke gi meg noe svar på hvorledes han trodde Europa ville se det ut om ingen hadde kjempet mot russerne. Nu er det jo slik at alle her kjenner meg, så jeg kan tillate meg å være nok så fritalende.

Det var trist å høre om hundene din. Med all den trafikk som det er på våre vegger idag er det vanskelig å passe på. Mange ganger må man forundres over at det ikke hender flere ulykker. Ja så får dette være alt for denne gang. Jeg ønsker deg alt godt og håper at jeg snart hører fra deg igjen. Hvis alle kjente.